

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci v právnej veci žalobkyne **Mgr. Ľ. R.**, proti žalovaným **1/ S.**, **2/ T. K.K.**, **3/ B. S.S.**, o nariadenie predbežného opatrenia, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 45 C 71/2009, o dovolaní žalobkyne proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 15 Co 430/2010, z 30. novembra 2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a**.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava III uznesením z 30. septembra 2009, č.k. 45C 71/2009-75 zakázal žalovanému 3/ zmluvne prevádzať, uzatvárať kúpne zmluvy, darovacie zmluvy na nehnuteľnosti - parc. č. X., o výmere 1246 m², záhrady, parc. č. X., o výmere 693m², lesné pozemky, parc. č. X., o výmere 197 m², záhrady, zapísané na LV č. X., vedené na Správe katastra pre Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislavu, okres B., obec B.kat. úz. V., vo zvyšku návrh na nariadenie predbežného opatrenia voči žalovanému 3/ zamietol. Voči žalovanému 2/ návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol a konanie o nariadenie predbežného opatrenia vo vzťahu k žalovanej 1/ zastavil. V odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že žalobkyňa sa voči žalovanej 1/ domáhala predbežným opatrením uložiť jej povinnosť zabezpečiť plombu na všetky tri nehnuteľnosti, a to parcely č. X., parcely č. X. a parcely č. X., všetky vedené na Správe katastra pre Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava, kat. úz. V. z dôvodu, že žalobkyňa 9. júna 2009 prevzala doporučený list zo Správy katastra pre hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislavu, z ktorého sa dozvedela, že údajne mala darovať na základe darovacej zmluvy tieto nehnuteľnosti T. K.. Súčasťou listu bol aj pripojený list vlastníctva č. X., v ktorom ako vlastník namiesto žalobkyne bol uvedený T. K., pričom predmetná darovacia zmluva bola na katastri nehnuteľnosti zavkladovaná 25. septembra 2009. Poukázal na to, že

žalobkyňa sa rozšíreným návrhom na nariadenie predbežného opatrenia domáhala, aby súd zakázal žalovaným 2/ a 3/ B. S. a T. K. akokoľvek nakladať s predmetnými nehnuteľnosťami, pričom zároveň doručila súdu aj návrh vo veci samej, ktorým sa domáhala určenia, že je jedinou majiteľkou všetkých predmetných nehnuteľností, určenia, že darovacia zmluva z 15. mája 2005 je absolútne neplatná a určenia, že akékoľvek ďalšie dvojstranné právne úkony odvíjajúcej sa od uvedenej pôvodnej a neexistujúcej darovacej zmluvy sú neplatné. Konštatoval, že v danom prípade je ohrozené vlastnícke právo žalobkyne, ktorá sa návrhom vo veci samej domáha určenia vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam, pričom osvedčila vzťah navrhovaného predbežného opatrenia k návrhu vo veci samej. Nebezpečenstvo hrozacej ujmy vyvodil najmä zo správania sa žalovaného 2/, ktorý predmetné nehnuteľnosti previedol na žalovaného 3/ B. S., na základe kúpnopredajnej zmluvy z 3. júna 2009, ktorá nadobudla účinnosť povolením vkladu pod V.. Vo zvyšku návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol, a to vo vzťahu k žalovanému 3/ voči ktorému sa žalobkyňa domáhala zákazu prenajímať, zastávať stavbami predmetné nehnuteľnosti, pretože neosvedčila žiadne konkrétne skutočnosti o naliehavej potrebe dočasnej úpravy. Konštatoval, že zakázať žalovanému 3/ užívať sporné nehnuteľnosti presahuje účel predbežného opatrenia, bez primárneho dôvodu ho obmedzuje vo výkone vlastníckeho práva nad rámec potrebnej miery s poukazom na ustanovenie § 124 Občianskeho zákonníka. Návrh na nariadenie predbežného opatrenia vo vzťahu k žalovanému 2/ zamietol, nakoľko v súčasnej dobe tento už nie je vlastníkom predmetných sporných nehnuteľností. Návrh na nariadenie predbežného opatrenia vo vzťahu k žalovanej 1/ zastavil, pretože právnickou osobou je katastrálny úrad v zmysle § 16a zák. č. 162/1995 Z.z.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobkyne uznesením z 30. novembra 2010, sp.zn. 15 Co 430/2010 uznesenie súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti s poukazom na § 219 ods. 2 O.s.p. potvrdil. Mal za to, že súd prvého stupňa správne konštatoval osvedčenie ohrozenia vlastníckeho práva žalobkyne, ktorá podala trestné oznámenie na prokuratúru na osobu T. K. a ďalšie neznáme osoby pre podozrenie spáchania zločinu podvodu v súvislosti s uzatvorením darovacej zmluvy z 15. mája 2009. Ďalej mal za to, že súd prvého stupňa správne vyvodil nebezpečenstvo bezprostredne hrozacej ujmy aj zo správania sa žalovaného 2/ T. K., ktorý predmetné nehnuteľnosti previedol na žalovaného 3/ B. S. na základe kúpnopredajnej zmluvy uzavretej 3. júna 2009.

Stotožnil sa so záverom súdu prvého stupňa, že žalobkyňa skutočnosti, a to že by žalovaný 3/ mal prenajímať predmetné nehnuteľnosti, prípadne, že by ich mienil zastávať stavbami, neosvedčila. Dospel k záveru, že súd prvého stupňa správne návrh na vydanie predbežného

opatrenia voči žalovanej 1/ tak, ako ju označila žalobkyňa, s poukazom na ustanovenie § 104 ods. 1 O.s.p., zastavil, nakoľko išlo o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nebolo možné odstrániť. Vzhľadom na tieto závery uznesenie súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti, ako vecne správne s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Voči uvedenému uzneseniu podala žalobkyňa dovolanie. Namietala, že postupom odvolacieho súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f) O.s.p. Tvrdila, že ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ktoré je súd povinný vo svojom potvrdzujúcom rozhodnutí podľa § 239 ods. 2 písm. a) O.s.p. vyznačiť, aby účastník konania vedel, že voči takémuto rozhodnutiu je dovolanie prípustné. V dovolaní poukázala na skutočnosť, že situácia týkajúca sa predmetných pozemkov sa rieši aj pred orgánmi činnými v trestnom konaní a vyjadrila svoj názor, že nie je možné, aby slovenské súdnictvo akokoľvek umožňovalo ňou trestne oznámeným zlodejom jej pozemky užívať, prenajímať, resp. dokonca zastavať a aby dávalo na roveň jej vlastníctvo s vlastníctvom „zločincina, podvodníka a obzvlášť nebezpečného recidivistu“. Uviedla, že z titulu podvodného konania zločincov im nijaké vlastníctvo nevzniká. Poukázala aj na práce, ktoré boli vykonané na jej pozemku, parc. č. X. a uviedla, že jej súdy nevytvorili možnosť vypovedať pred súdom a objasniť, aká je na tvári miesta skutočná situácia. Navrhla, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalovaný 1/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že právomoc rozhodovať o zápisoch do katastra nehnuteľností patrí správam katastra a nie súdom, a preto v predmetnej veci súd nemá právomoc rozhodovať.

Žalovaní 2/ a 3/ sa k podanému dovolaniu písomne nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), s právnickým vzdelaním (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či dovolanie žalobkyne smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V prejednávanej veci dovolanie smeruje proti uzneseniu.

Dovolanie proti uzneseniu je prípustné, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.).

Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky. Podľa § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu) odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Dovolatelka namietala, že k odňatiu možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) malo dôjsť tým, že 1/ súdy nižšieho stupňa vo veci rozhodli bez toho, aby ju vypočuli a 2/ tým, že odvolací vo svojom rozhodnutí neuviedol, že je voči nemu prípustné dovolanie.

Podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Predmetnému dôvodu dovolania v zmysle § 237 písm. f) O.s.p. sú vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania.

Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

Nariadenie predbežného opatrenia má dočasný (predbežný) charakter. Pri nariadovaní predbežného opatrenia prevláda požiadavka rýchlosti nad požiadavkou úplnosti skutkových zistení. V dôsledku toho sa tu nezisťujú všetky tie skutočnosti, ktoré má mať súd zistené pred vydaním konečného rozhodnutia. Skutočnosti, z ktorých sa vyvodzuje dôvodnosť návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, nemusia byť preukázané dôkazmi. Zákon z tohto dôvodu ani nepredpokladá, že by pri rozhodovaní o predbežnom opatrení mal súd vykonávať dokazovanie (§ 120 a nasl. O.s.p.). Pre nariadenie predbežného opatrenia je postačujúce, pokiaľ sú okolnosti, z ktorých sa vyvodzuje opodstatnenosť návrhu na toto dočasné opatrenie, aspoň osvedčené. Miera osvedčenia sa riadi danou situáciou, najmä naliehavosťou jej riešenia.

Prvá dovolacia námietka žalobkyne sa týkala skutočnosti, že súdy nižšieho stupňa vo veci rozhodli bez toho, aby ju vypočuli.

Podľa ustanovenia § 75 ods. 6 O.s.p. súd môže vydať rozhodnutie o predbežnom opatrení aj bez výsluchu účastníkov a bez nariadenia pojednávania.

Z citovaného ustanovenia priamo vyplýva, že účastníci nemusia byť pred rozhodnutím o návrhu na predbežné opatrenie vypočutí a rovnako, že súd nemusí nariadiť pojednávanie. Toto pravidlo súvisí s tým, že výsluch účastníkov na pojednávaní by mohol zmariť účel predbežného opatrenia, a aj s tým, že v tejto činnosti súdu sa zásadne nevykonáva dokazovanie. Ani odvolací súd pri rozhodovaní o odvolaní proti uzneseniu o predbežnom opatrení nie je povinný nariadiť na prejednanie odvolania pojednávanie. Z ustanovenia § 214 ods. 2 písm. c) O.s.p., je taktiež zrejmé, že na prejednanie odvolania netreba nariadovať pojednávanie, ak odvolanie smeruje proti uzneseniu. Tým, že súdy vo veci predbežného opatrenia konali a rozhodli bez toho, aby ju vypočuli a bez nariadenia pojednávania, neodňali žalobkyni možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) O.s.p.

Pokiaľ dovolateľka vytykala odvolaciemu súdu, že nepripustil voči svojmu potvrdzujúcemu uzneseniu dovolanie, dovolací súd poznamenáva, že v zmysle ustanovenia § 239 ods. 2 písm. a) O.s.p. je len odvolací súd oprávnený svojím výrokom vysloviť prípustnosť dovolania voči uzneseniu v prípade, ak sám dospeje k názoru, že jeho uznesenie je po právnej stránke zásadného významu. Nie je pritom právne významný názor samotného účastníka na právnu zásadnosť rozhodnutia, ktoré napadol dovolaním, preto ani takýmto postupom odvolacieho súdu žalobkyni nebola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f) O.s.p.

Z obsahu dovolania ďalej vyplýva, že dovolateľka namieta, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. K nesprávnomu právnomu posúdeniu dochádza vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právnym posúdením veci sa ale nezakladá procesná vada konania v zmysle § 237 O.s.p. I keď je právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Dovolací súd poznamenáva, že návrh na zmenu žalobného návrhu spojený so zámenou účastníkov konania (§ 92 ods. 1, 4 O.s.p.), ktorý žalobkyňa navrhla v písomnom podaní z 28. septembra 2011, nie je vzhľadom na ustanovenie § 243c O.s.p. v dovolacom konaní právne relevantný. S týmto podaním žalobkyne sa bude musieť zaoberať v ďalšom konaní súd prvého stupňa po ozrejmení si jeho obsahu.

Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalobkyne nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

O trovách dovolacieho konania súd rozhodol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 146 ods. 1 O.s.p. písm. a/ O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 5. júna 2012

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Dagmar Falbová

